

David Allen: DIVOKÉ PRÁZDNINY

Kapitola druhá: PRVNÍ BITVA

Část první - Přepadení

Druhý den jsem byl příšerně unavený, o to horší bylo, že mi strejda neodpustil žádné domácí povinnosti, i když tušil, čím jsem prošel. Chvilí jsem přemýšlel, že zůstanu ležet v posteli, ale věděl jsem, že to by vedlo k dalšímu výprasku, tentokrát od strejdy. Jindy bych to přežil, ale můj zmučený zadek usoudil, že dneska už další rány nechce, a tak jsem se vyvalil z postele, postaral se o slepice a husy (většinu práce za mě obstaral bratranec) a vyplazil jsem se na půdu, kde jsem se svalil do sena a dohnal spánkový dluh. Odpoledne jsme zase vyrazili k vodě. Kluci už tam byli. Rozhodl jsem se, že se dneska budu koupat "na Adama," což nebylo mezi venkovskými kluky nic divného. Ale já k tomu měl dneska zvláštní důvod, chtěl jsem stavět na odív svoje jelita, modřiny a nakonec i zarudlé sešvihané péro.

Večer jsem se vydal s bratrancem i se strejdou na hřiště. Místní fotbalisti hráli nějaký zápas (ano, máme třetiligový tým, to koukáte, co?) a při té příležitosti se jako obvykle sešla celá vesnice, my kluci jsme měli zabraný stůl a pojídali pečené prase a pili limonádu. "Ahoj, Vlčáku, tak jak se má ta tvoje psí smečka? Vypadáte vypelichanější než loni!" "Jako byste se vy od loňska zlepšili, Martine. Čekal jsem konečně důstojný protivníky, ale takhle..." Z téhle výměny urážek jsem poznal, že dorazil Martin z Veverčí. Veverčí byla vesnice kousek od té naší a kluci z obou vesnic spolu válčili už... No, snad staletí. Strejda vyprávěl, že i on sám býval bojovníkem za naši vesnici a co je zajímavé, jeho dědeček prý taky.

Martin se posadil k našemu stolu a Klusák mu koupil limonádu. Abyste rozuměli - my kluci jsme nepřátelé na život a na smrt a přejeme si navzájem jen to nejhorší. Ale jinak jsme nejlepší přátelé, a přestože se rádi pošťuchujeme, nikdy nevynecháme příležitost společně si sednout ke sklenici limonády. "Koukám, že už je vás zase 6. Tak to budou síly vyrovnané. I když s tímhle štěnětem... No, kdy bude první bitva?" Zpozorněl jsem. Přestože už dřív mě kluci brali prakticky za svého, bitvy s Veverčáky byla jedna z místních kratochvílí, kterých jsem se nemohl účastnit, protože jsem tu prostě nebyl dost dlouho. Ale letos si to vynahradím (a to štěně Martinovi osladím).

Už loni jsem to málem schytil. Bratránek mě po dlouhém přesvědčování vzal s sebou na výzvědy. Jednou jsme přinesli užitečné strategické informace... A podruhé nás chytili. Svázali nás a zavedli do bunkru, ale mučili jenom bratrance. Když zjistili, že já do vesnice vlastně nepatřím, na mučení nedošlo. Jenom jsem musel celou dobu ležet svázaný v koutě a sledovat, co dělají bratránkovi. Tehdy jsem z toho měl smíšené pocity. Celkem jsem byl rád, že se tomu vyhnu. Ale na druhou stranu mě hluboce urazilo, že mě pořád berou jako "cizáka" (i to ode mě letos schytají). Dodneška lituju, že jsem se tehdy nepřihlásil dobrovolně k výprasku. Před Veverčáky bych prokázal odvahu a možná by mě

přestali brát jako "toho z města". Původně jsem plánoval, že to udělám letos, ale teď už to není potřeba. Jsem plnohodnotným členem party a asi dostanu víc, než vůbec budu chtít.

Minule jsem vám psal o svých zážitcích z přijímání a zasvěcení do naší vesnické party. Těch zážitků a dojmů bylo tolik, že mi vůbec nezbyl čas na přestavení ostatních kluků, což musím hned napravit. I se mnou má naše parta 6 členů. Možná mají i skutečná jména, ale ta nikdy nepoužíváme. Všichni máme přezdívky a ty nám bohatě vystačí.

Nejstarší z celé party a zároveň náš vůdce se jmenuje Vlčák. Vlčákovi je 16 a my jsme si skoro jistí, že jeho předky musely být divoké šelmy. Ne snad, že by měl prudkou povahu. Naopak, je to celkem klid'as... Pokud zrovna není "na lovu,". Ostatně, jak by vám on sám řekl, vlci jsou celkem mírumilovní tvorové, a když zrovna nejsou ohrožení, člověku neublíží. (Vlky má moc rád a často o nich vypráví.) Jeho "vlčí povaha" se projevuje jeho až "zvířecí" láskou ke svobodě a dobrodružství. Nesnáší jakákoliv omezení a zákazy, což mu ve škole vysloužilo pověst potíživý a doma ne jeden výprask. My kluci ale víme svoje – právě proto jsme ho udělali šéfem party, protože s ním se nikdy nenudíme. Nenechá si ujít jedinou příležitost válčit s Veverčáky, často nás bere na dobrodružné výpravy, a je jedno, jestli je to na hrušky do cizích zahrad, na průzkum opuštěného lomu nebo do polorozpadlých bývalých továren za vesnicí. A pokud to máme zakázané, tím líp. Jeho nápady občas končí výpraskem (a nejen jeho, nás všech!), ale vždycky to stálo za to. Kromě toho taky miluje táboření v lesích. Rodiče nám to vždycky zakazovali – parta kluků táboří v lese bez dozoru dospělého! Ale když jsme se párkrát vydali tábořit bez dovolení (a schytali za to těžký výprask), ujistil Vlčákův táta všechny, že jeho syn je zkušený táborník a místní lesy jsou bezpečné, takže nakonec vzali naše výpravy na milost (mezi námi, kdyby věděli, co tam vyvádíme, asi by nás drželi pod zámek – ale o tom jindy). Druhý důvod, proč Vlčákovi říkáme Vlčák, je, že jeho táta je myslivec a on sám vyrostl v hájovně na kraji lesa. Vždycky jsme ho rádi navštěvovali, doma totiž kromě dvou loveckých psů choval lišku, káně a nějaký čas i výra. (On sám tvrdil, že kromě toho se stará ještě o pět divokých ptáků, čím pochopitelně myslel nás.) No a třetí důvod byly jeho oči. Jeho světlé, zelenožluté oči a jeho divoký pohled skutečně vyvolávaly dojem, že některý z jeho předků musel být vlk. (Kromě toho je ještě čtvrtý důvod – totiž že když dostává opravdu tvrdý výprask, tak nekňučí, nekřičí ani nebrečí, ale vydává zvuky trochu připomínající vlčí vytí. Ale já osobně jsem to nikdy neslyšel a je možné, že je to jen legenda, kterou Vlčák úmyslně pěstuje.)

Klusák (nebo taky Hřebec) je po Vlčákovi druhý nejstarší, je mu 15 a půl. Klusák se mu říká proto, že jeho táta vlastní místní jízdárnu. To má svoje výhody. Umí perfektně jezdit na koni a občas nám domluví nějakou vyjížďku zadarmo a sem tam nás naučí základy ježdění (což mě, jako kluka z města, hrozně baví). Nevýhodou je, že musí občas pracovat ve stáji (I když on tvrdí, že ho to vlastně baví a že to není až tak příšerná práce.) Další nevýhodou je, že ve stáji je všude spousta jezdeckých bičků a výprask jezdeckým bičkem bolí víc než řemenem nebo rákoskou. A jeho táta má výprasky rád. A stejně tak ostatní zaměstnanci ve stáji, kterým pan ředitel přenechal část výchovných povinností (a oni se jich rádi chopili). Ale Klusák si z toho nic nedělá, ostatně je to kluk a kluci nějaký ten výprask musí vydržet. Jak už jsem řekl, někdy se mu taky přezdívá Hřebec. To není proto, že chová koně, ale proto, že z celé party má největší péro. (I když je o půl roku mladší než Vlčák.) On sice předstírá, že chce původ téhle přezdívky utajit, ale samozřejmě je to "veřejné tajemství," hlavně mezi děvčaty.

Další z party je Lišák. Jeho skutečné jméno (které ale nikdy nepoužíváme) je Vašek Liška, proto tedy Lišák. On sám ale trvá na tom, že Lišák se mu říká pro jeho zrzavé vlasy a že s jeho pravým jménem to v žádném případě nemá nic společného. Anebo je to možná proto, že je z nás nejchytřejší? Někteří kluci jsou chytří ve škole a pro praktický život jsou nepoužitelní. Jiní jsou použitelní pro praktický život, ale ve škole mají čtyřky. Lišák je vzácná výjimka, zvládá oboje. Někdy lituju, že ho nemám doma ve městě. Když se klukům nedaří ve škole (omlouvám se za sprosté slovo), Lišák má dar všechno jasně a srozumitelně vysvětlit. Někdy za kluky dělá domácí úkoly, ale to ne moc často. Jak už bylo řečeno, Lišák není blbej a za takovou obět' (Hodinu to trvá! Hodinu musím sedět nad tvým úkolem a nemůžu blbnout venku!) požaduje nejruznější protislužby. Nerad si říká o peníze, kterých

ostatně my kluci nikdy moc nemáme. Ne, Lišák požaduje služby: Někdy vyplít zahradu nebo natřít plot, jindy na sebe musíme vzít vinu (a samozřejmě výprask) za nějaký drobný přečin. Ale my to děláme rádi, protože cokoliv, co škodí škole, se nedá penězi vyčíslit.

Vrabčák je nejmladší z party. Je jenom o několik týdnů mladší než já. Narozheniny oslavil týden před prázdninami. (Bohužel jsem to prošvihl, prý to bylo dost divoké... No, bratranec o tom nechtěl mluvit, ale prý k narozeninovému výprasku – 14 ranám od každého z kluků – přibylo doma ještě 14 hodně tvrdých ran řemenem. Podrobnosti jsem se ale nedozvěděl.) Doma má přísnou výchovu a my všichni v partě pečlivě tajíme, do jakých průšvihů se s námi dostává. Naštěstí ve vesnici nikdo na nikoho nedonáší – když nás někdo přistihne při nějaké lotrovině, většinou se to vyřeší na místě výpraskem a už se o tom nemluví. Ale nejednou jsme museli lhát a Vrabčáka “krýt,” i když třeba někdo musel vzít jeho trest na sebe. Respektují to i Veverčáci, a když musí být Vrabčák po bitvě brzo doma, často ho pouštějí ze zajetí bez trestu. Jinak je to trochu stydlín – když hrajeme svlíkáci hry, vždycky se červená. Dřív prý se těmhle aktivitám vyhýbal, ale pak toho vždycky litoval. Teď už se před námi nestydí, ale když je v zajetí Veverčáků, vždycky si vybírá... Ale o tom později.

No a pak je tu můj bratranec. Říkají (teď už vlastně říkáme) mu Havran, jednak proto, že má husté černé vlasy (ze kterých holky šílí) a jednak proto, že se příjmením jmenuje Vrána. Bratrance vám nemusím představovat, to už jsme si odbyli minule.

A nakonec jsem tu pochopitelně já. Já přezdívku ještě nemám, podle kluků si ji musím teprve vysloužit. Ono to dává smysl – jsem z města a jsem v partě nový, takže mě kluci vlastně zase tak moc neznají. Zatím mi říkají Štěně. Mám štěňata rád, ale co nejdřív se musím před klukama nějak vytáhnout, abych dostal skutečnou přezdívku a nezůstalo mi to. Štěnětem opravdu nechci být dýl jak tejdén.

Večer u limonády hezky utekl, kromě Martina se ukázal i Jirka, další kluk z Veveří a obávaný mučitel jeho party. Když už jsme se takhle sešli, samozřejmě přišla řeč na naše plány na léto. Vyprávěl jsem klukům o svém zasvěcení a oni zase o krutém mučení, které na nás mají přichystané. Jsme prý o rok starší, takže i naše bitvy budou tvrdší. (To ale říkají každý rok.) Rozešli jsme se a Martin nás ujistil, že na první bitvu nebudeme dlouho čekat. To jsem ale netušil, že já to budu mít z první řady.

O dva dny později jsme seděli na zahradě s bratránkem. Dozrávaly jahody, tak jsme se rozhodli je sklídit. Půlku úrody jsme odnesli domů na knedlíky. Druhou jsme nasypali do mísy s ledem, sedli si na stará křesla v zahradě a užívali si nejlepšího ovoce, které může venkovská zahrada vyplodit. Naše idyla ale neměla mít dlouhého trvání.

V první chvíli jsem vůbec nevěděl, co se stalo. Něco mě chytlo a stáhlo ze židle, zacpalo mi pusku a zakrylo oči. Když jsem se vzpamatoval, stál jsem přivázaný ke stromu a marně se snažil vyprostit z pout. „Ale, ale, člověk jde vyplenit sousedům zahradu a oni tu mají hlídaci štěňata! Jedině dobře, že se dají tak snadno porazit.“ Byl to Martin, Jirka a Filip. Z Veveří. Nám klukům samozřejmě není cizí sklízění ovoce ze zahrad, které nejsou tak úplně naše, stejně jako nám nejsou cizí výprasky, které za to hrozí. Je ale nedotknutelným pravidlem, že kluci z Veveří nechodí krást k nám a my nechodíme krást do Veveří. To je generace starý zvyk, který nesmí být porušen. Jeho porušení znamená jediné – Veverčáci chtějí vyprovokovat válku.

Veverčáci nás přivázali ke stromům, sedli si do našich křesel a v klidu se postarali o naši mísu s jahodami. My mohli jenom sedět a dívat se. To bylo hrozné mučení, sledovat, jak mísa jahod pomalu mizí ve chřtánech našich největších nepřátel. (Nedali nám roubíky, takže kdybychom začali křičet, třeba by nás uslyšel strejda, ale zatahovat do našich bitev dospělé, to je proti všem pravidlům.) Když se vypořádali s naší úrodou, vydali se zpátky do Veveří.

„Tak se tu mějte. A až budete volat o pomoc, tak ne moc nahlas. Nechceme vás slyšet až ve Veveří.“ No to snad ne. Oni nás tu tak nechají! Veverčáci se vydali domů a my zůstali sami. Co teď? Provaz

byl kvalitní, ten rozdrhnout nepůjde. Ani uzle nedokážeme rozvázat... Nezbylo nám, než čekat. Volat o pomoc bylo pod naší důstojnost. Večer přijde do zahrady strejda a najde nás takhle. Bude to veliká ostuda, ostatně tak to Veverčáci určitě plánovali. Dost velká ostuda, abychom jim vyhlásili válku.

Stáli jsme tak hodinu, když se za námi ozvalo šustění. Že by se strejda blížil? Slunce pomalu zapadalo, takže chvíli trvalo, než jsme poznali, kdo se ve stínu plíží. „Lišáku!“ Lišák vytáhl z kapsy nůž a osvobodil nás. „Viděl jsem Veverčáky, jak si to štrádávali po poli k Veveří. Tak mi došlo, že nás asi přepadli. Nejdřív jsem myslel, že provedli něco Vlčákovi, jenže ten je doma. Tak jsem šel zkontrolovat vás, Vlčák šel k Vrabčákovi a do hřebčína.“

Ještě toho večera jsme se sešli u rybníka. Vyprávěl jsem, co se nám stalo a společně jsme přísahali hrozivou pomstu. Válka mohla začít.

Část druhá - Bitva

Bitva se pro naši partu vyvíjela dobře – Vlčák s Klusákem si počkali na Martina a společně ho přeprali a svázali. Veverčáčkou partu bez velitele zachvátil zmatek a zdálo se, že vítězství je naše. Pak nás ale doběhli. Zbylí nepřátelští bojovníci utíkali směrem k lesu a my se vydali za nimi. V zápalu boje jsme si ale nevšimli, že se ženou do rozbahněného potůčku. Veverčáci, znalí místního terénu, potok přeskákali po ostrůvcích, zatímco my vběhli přímo do bahna. Když jsme si stačili uvědomit, co se děje, David s Jirkou na nás vrhli provizorní, ale účinné sítě, do kterých jsme se zamotali a definitivně jsme tak uvízli v bahně.

Leželi jsme na zemi, svázaní a zabahnění a čekali na svůj osud. Byla to potupná prohra, ještě posílená množstvím bahna, ve kterém jsme se vyváleli. David osvobodil svázaného Martina a Veverčáci si vzájemně gratulovali, jakou úžasnou léčku vymysleli pro naši první bitvu. To nejlepší (nebo nejhorší?) mělo teprve přijít. Je zvykem, že válečné zajatce čeká mučení. Teď nás tu leželo šest. Klidně by nás mohli potrestat všechny, ale tak to obvykle nebývá. Veverčáci většinou vyberou k mučení dva kluky, aby jim mohli věnovat, jak říkají, “náležitou pozornost”. Neepsaná pravidla našich válek požadují, aby se všichni vystřídal rovnoměrně a aby každý dostal svůj “příděl”.

“Tak koho? Vlčáka?” “Ne, dneska ne. Toho si necháme na příště. Hmm... Koukám, že máte v partě nováčka. Tak že bysme si ho vzali do parády, aby si nestěžoval, že ho zanedbáváme?” Tušil jsem, že to takhle dopadne a tak trochu jsem to čekal. Ale stejně ve mně hrklo, když Martin určil “jako první tohle štěně.” Zbývalo vybrat druhého zajatce. Ale koho? Nejradši bych, aby vybrali Havrana – já vím, že je to jenom hra, ale když mě čeká první mučení v nepřátelské pevnosti, s bratrance bych se určitě cítil líp. Ale takovou radost mi samozřejmě neudělají. Jako druhého vybrali Vrabčáka.

“Tak se tu mějte dobře. Nemyslete si, že vás rozvážeme. Čeká vás trýznivá smrt haldy a žizní!” S těmi slovy sebrali mě a Vrabčáka a vydali se ke své pevnosti. Ostatní kluky nechali ležet svázané na zemi. Po pár metrech Martin zabodl do země nůž. Ostatní kluci z party se k němu musí doplazit a přerezat si pouta. To může trvat tak půl hodiny (Martin záměrně vybral starý, rezavý a tupý nůž, aby to bylo co nejméně namáhavé.)

S Vrabčákem jsme leželi na podlaze nepřátelské pevnosti. Já sám jsem ji viděl zatím jenom jednou, loni. Tehdy jsem ale ležel celou svázaný v koutě, zatímco bratranec snášel výprask kopřivami přes chodidla. Teď si to ale vynahradím. Veverčáci mi rozvázali pouta a svlékli mě. Naše oblečení zamkli do truhly, takže jsme tam stáli nazí. Na útěk nebylo ani pomyslení. S Vrabčákem jsme si instinktivně zakrývali rozkrok rukama, ale tomu byl brzy konec. Veverčáci nám svázali ruce nad hlavu a přivázali nás ke stropu. Teď už jim v přístupu k našim tělům nic nebránilo.

Jirka si neodpustil posměšné komentáře k velikosti našich "pindiků". Kromě toho provedl ne zrovna příjemnou "zdravotní prohlídku" varlat, tedy zatahání, poplácání a pěkně drsné promačkání. Vrabčák, který byl vždycky trochu stydlivka, to všechno vzdorovitě snášel. Mě ale čekalo jiné ponížení, které nepřichystali Veverčáci, ale moje vlastní tělo. Když totiž Jirka dokončil prohlídku koulí, začalo se mi stavět. Marně jsem se snažil to potlačit. Každý kluk ví, že když je vám 14, některé věci prostě neovládáte a péro se vám postaví při těch nejhorších příležitostech. "A hele, ono se mu to líbí! No počkej, počkej, to si ještě užiješ," okomentoval moje vzrušení Jirka. Samozřejmě, že se mi to nelíbilo, ale můj pták si myslel něco jiného...

Pak David přinesl pruty a bylo jasné, že se začne tradičně – výpraskem na zadek. Ale není třeba spěchat, abysme to náhodou neměli rychle za sebou. "Tak co, pánové, už se bojíte? Budete dneska brečet?" Oba jsme mlčeli. Samozřejmě, že jsem se nebál a bulení jsem neměl v plánu ani náhodou, ale když vás čeká první výprask z rukou nepřítele, v hlavě se vám honí ledacos. Určitě znáte takový ten šimravý pocit v podbřišku, když vás čeká nějaká velká, neznámá věc. "No, abyste neřekli, že jsme si na vás zasedli... Dáme vám poslední možnost se výprasku vyhnout. Pustíme vás odsud bez trestu... Když nám všem vykouříte ptáky, co vy na to?" Nevím, jak moc vážně byla nabídka myšlená, ale... Potupně cucat ptáka nepřátelům, abychom se vyhnuli výprasku? "Nikdy!" vykřikli jsme s Vrabčákem skoro současně.

"Tak nikdy? No uvidíme. Však počkejte, až budete mít zadek samý jelito, tak budete ještě prosit, abyste nám mohli přeblafnout ptáčky." A pak už to začalo. Už při první ráně jsem si uvědomil, v jaké jsem nevýhodě. Moje zasvěcení proběhlo před třemi dny a na zadku mám od té doby pořád modřiny. Výprask bude o to bolestivější.

Rány nikdo nepočítal, Veverčáci byli prostě vyhladovělí a užívali si první letošní příležitosti řádně zmučit zadky nepřátelům. Netrvalo dlouho a došlo i na skučení a křik. Snažil jsem se to udržet, ale dlouho jsem to nevydržel. „Aúú!“ „Aúúú!“ „Tak co, vzdáváš to? Budeš kouřit?“ „Na to zapomeň. Jááúúú!“ Bolelo to příšerně, ale já se rozhodl to dneska nevzdat. Za chvíli začal skučet i Vrabčák. Byl mladší, ale vydržel víc než já.

Pak úvodní výprask přestal. Veverčáci si zřejmě řekli, že nás budou řezat tak dlouho, než začneme křičet. A to se jim povedlo. Pak nám zavázali oči. Tohle bylo důmyslné mučení: Rány páskem nebyly silné, ale se zavázanýma očima nevíte, kdy a kam dopadnou. Někdy šly hned po sobě, někdy jsem musel na další ránu čekat snad minutu. Celkově ale tahle část mučení nebyla úplně hrozná a dala se vydržet. Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

„Víš, co, Štěně? Vsadil jsem se s klukama, že tě dneska rozbřečím. A tu sázku míním vyhrát,“ šeptal mi Martin. Tím víc jsem se rozhodl zatnout zuby a neudělat mu radost. Ale Martin vytáhl zbraň úplně nejhorší. Ještě než mi rozvázal oči, ucítil jsem hořkou ostrou vůni a zalil mě studený pot – kopřivy!

Kopřivy jsou nejhorší zbraní, kterou při výprascích používáme. Nejen, že to příšerně bolí, ale bolest vydrží i několik hodin a nedá se nijak utlumit. „Tak co, vzdáš to? Potřeboval bych vyplít zahrádku...“ Martin narážel na jedno z pravidel našich soubojů. Zajatec se mohl kdykoliv vzdát, což znamenalo kleknout na kolena a potupně prosit o milost. Zajatec se mohl vykoupit tím, že prozradí nějaké vojenské tajemství své party. Nebo vykoná pro své vězňatele nějakou ponižující a náročnou službu, obvykle jim po zbytek dne dělat domácího otroka. Pokud bych se rozhodl vzdát, zřejmě by si mě Martin vzal domů do otroctví. Nemusím ale dodávat, že já se vzdát nechtěl. Rozhodně ne dneska. Než abych se vzdal při úplně prvním mučení, to budu radši mít zadek rozsekaný do krve.

Ale to se lehko říká. Jenže když nepřítel nasadí kopřivy...! „Jáúúúúúúúúúúúúúúúú!“ Po prvním šlehu jsem řval a škubal sebou v putech. Veverčáci ale neměli slitování, nasadili mi roubík a já už se mohl jen zmítat. Výprask kopřivami je neskutečně bolestivý, ale zkuste si ho někdy na už seřezaný zadek! Naštěstí jsem dostal jen 5 ran. Delší výprasky kopřivami si Veverčáci schovávali jen na nejhorší zajatce.

Když přestali, zadek pátil tak strašně, že jsem si ani nebyl jistý, jestli už skončili. Odvázali mě. Jirka mě uznale plesknul přes rudý zadek a já nadskočil. Vedlejší účinek výprasku kopřivami – zadek je pak neskutečně citlivý. Ostatně to nejhorší mučení, které Veverčáci znají, je další série výprasku na už jednou kopřivami sežehnutý zadek. To je nejhorší trest. Klusák mi jednou říkal, že se při takovém výprasku bolesti počůral (ale nevzdal!).

„Tak co, pánové? Chcete další?“ A každého nás lehce klepl rákoskou po zadku. To snad ne! Snad nezažiju ten nejhorší a nejbolestivější trest hned napoprvé? „Nejradši bych vás zmaloval rákoskou, až budete brečet. Ale dám vám na vybranou: Pět ran rákoskou...“ Pět? To by nemuselo být tak zlé. Bolelo by to hrozně, ale snad bych to vydržel. „...anebo mi tady hezky oba ukážete, jak si honíte ptáčky. Navzájem, samozřejmě.“ Vrabčák se na mě vyděšeně podíval. Bylo mi hned jasné, o co Martinovi jde. Kdyby to byl kdokoliv jiný, o ničem bych nepřemýšlel, tu ostudu bysme na chvíli přežili a byl by konec. Ale jak jsem říkal, Vrabčák je stydlín a tohle pro něj může být nepřekonatelný úkol.

„Vrabčáku... Jestli chceš, tak já ten výprask snesu...“ „Ne, ne... Vždyť to nic není.“ A s těmi slovy popadl moje péro, které se vymrštilo zpátky do plné parády. Já na nic nečekal, vzal do ruky Vrabčákovu „hadičku“ a začal taky honit. Ze začátku jsme byli oba červení až za ušima, nepřátelé nás obestoupili a celou šou si pořádně vychutnávali. Chvíli to bylo trapné, ale za chvíli se dostavila známá rozkoš a brzy už jsme naše věznitele nevnímali. Trvalo to dlouho, protože ukrutná bolest v zadcích a nepřátelské prostředí nejsou úplně vhodné podmínky pro honění, ale znáte to... Za chvíli bylo všechno jedno. Udělal jsem se první a Vrabčák hned po mně.

Vystřízlivění bylo docela kruté, Veverčáci odměnili celé divadlo divokým výsměchem a vychutnávali si nás tam, jak jsme tam stáli s povadajícími péry, červení studem až za ušima. Hlavně Vrabčák vypadal, že se může hanbou propadnout. Nechali nás tam tak chvíli stát, pak nám hodili naše svršky a pustili nás na svobodu. Svoje první mučení v rukách nepřátel jsem tak měl za sebou.

Vydali jsme se rovnou k potoku. Než jsme se oblékli, potřebovali jsme ze sebe smýt pot, bahno a – samozřejmě – i tu mrdku. A taky ochladit rány. „Vrabče... Díky.“ „Ááá... To nic nebylo. Já už nejsem takovej stydlín, jako sem bejval loni. Teď si chci pro změnu trošku užít.“ Společně jsme se oblékli a vyrazili k naší pevnosti, kde už na nás čekali naši spolubojovníci.